
Juhász Ferenc

A PEGAZUS-PIHENTETŐ IDŐ

Állsz Idő s kantáron fogod
úr-ködből gyúrt Pegazusod,
az orrlík-párnát markolod,
mint fekete lilomot,
ezüst-fű bársonya puha,
Takáts Gyula.

Pihensz, mint a szőlőhegyen
a fáradt gazda öregén.
A lónak rózsát hánysz: egyen.
Ami a szivedben terem.
S rajtad télből vak hósuba,
Takáts Gyula.

Nem hordtam soha ingedet.
Olvastam minden versedet.
Tükrükben kék angyal lebeg,
zöldlábú madár szendereg
s szem-csöndje tóhínár-buja,
Takáts Gyula.

Varázs-fény lesz, amit megfogsz:
a jó, a közönyös, gonosz
s ujjad ha vers-hálót csomóz
páva, tigris, rinocérosz
a háló-tér korpuszkula,
Takáts Gyula.

Tollas, pikkelyes, páncélos,
víz-hajszálcső-kévetornyos,
sakkliliom-ívű, cirmos,
illat-kút méhű harangos
a szó természet-fajsúlya,
Takáts Gyula.

S mondok neked még valamit!:
mint világtér terjed a hit
a költőben s azzal segít
kibirni minden emberit
s nem-emberit, halál fia:
Takáts Gyula.

Idő! jövőt bennünk keress!
Vas, Jékely, Zelk, Weöres,
Hajnal Anna háza üres,
mint kopasz csigahéj-tekercs.
Nekik menny-pokol a haza,
Takáts Gyula.

Ami nekünk jut: a haza,
mint fájdalom-szűk pupilla,
kis gyász-ablak korom-moha,
nem szem-szélig tágult puha
gnu-nézés gömbhéj-kupola,
Takáts Gyula.

Ez a tél már sorsomra ég,
mint villámszúrástól ház ég,
darázs-döfés fullánktól kék
láng-lomb a nádtető-tajték
s harang-jaj a szenny-éjszaka,
Takáts Gyula.

Pedig akarat és szándék
nyelvünk irgalmában van még,
mint kancsóban a parázs-fék
borostyánkő-sűrű bor ég,
s issza vendég s a hegy dala,
Takáts Gyula.

S a te teled? Mész-templomod,
csigahéj-kürt csönd-otthonod,
üreg-spiráljába húzod
anyaglélek áhítatod
s virág-bokrod onnan bújva,
Takáts Gyula.

S a te teled? Hogy birod még?
Hisz mennyi gyémánt-hozadék
nőtt benned vagyonná! Emlék,
gyász, öröm, kín, titok, nemrég,
mint a kozmosz-test össz-súlya,
Takáts Gyula.

Üstökössel özönültünk,
akik most köribéd jöttünk,
hogy szó-lánggal felköszöntsünk.
Szükségünk kér: maradj köztünk!
Kosár mandula mosolya:
Takáts Gyula.